

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XIV. Istorum indiciorum congruentia demonstratur: rationesque
neceßitatis illorum, quæ circa ea dicta sunt aßignantur, quæ ad vltiorem
in spiritu progressum deseruiunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

CAPVT XIV.

Istorum indiciorum congruentia demonstratur: rationesque necessitatis illorum, quæ circa ea dicta sunt assignantur, quæ ad ulteriorem in spiritu progressum deseruiunt.

Quantum ad primum indicium, de quo locuti sumus attinet, animaduertendum est duas ob causas, quæ in vna quodammodo continentur, debere spiritualem virum, (qui spiritus vitam, quæ est vita cõtemplatiua auspiciatur) viam Imaginariam, & meditationis sensibilibus quando iam illi est ingrata, nec amplius discurrere valet relinquere. Quarum prima est, quia quodammodo collarum iam est animæ, totum illud spirituale bonum, quod in rebus diuinis inuentura erat meditationis, ac discursus viâ: cuius rei argumentum est, non posse amplius meditari, nec vt solebat discurrere, aut eâ in re gustum aliquem, ac voluptatem nouam, sicut antea reperire: (nondum enim, pro tunc, ad spiritum in rebus illis latentem, degustandum penetrauerat) nam vt plurimum, quotiescunque anima aliquod spirituale bonum de nouo suscipit, suscipit illud degustando, ad minus in spiritu, illo modo, per quem illud suscipit, illique prodest; alioquin prodigium simile esset, si donum illud aliquam illi utilitatem adferret. Fit enim res hæc ad illius modum, quo dicunt Philosophi, quod sapit, nutrit. Quam ob causam dixit Iob. Nunquid poterit comedi insulsum, quod non est sale conditum? & hæc est causa cur non possit meditari, ac discurrere sicut prius; modicus videlicet sapor, & consolatio, quam spiritus hac in re reperit, & exigua inde utilitas.

NOTA. Duas ob causas debet meditatio sensibilibus omitti quando nequit anima amplius discurrere.

Quotiescunque anima ali-quod spirituale bonum de nouo suscipit, suscipit illud degustando in spiritu.

Secunda verò huiusrei causa est, quia anima iam hoc tempore spiritum meditationis substantialiter & habitualiter acquisiuit. Nam scopus seu finis meditationis, & discursus circa Diuina est, elicere, & comparare aliquâ Dei notitiam & amorem, & quotiescunque anima notitiam hanc elicit, tot eius producit, & exercet actus: & quemadmodum frequentati actus, in quacunque tandem materiâ habitum in anima generant; sic etiam multistarum amorosorum noticiarum actus, quos anima discretis vicibus elicit, vsu consuetudineque ita coniunguntur, seu perpetuantur, vt illarum habitus contrahatur. Quam rem solet etiam interdum efficere Deus absque actu istorum meditationis interuentu (saltem absque eo quod multi præcesserint) collocando statim animas in contemplatione.

Atque ita, id quod anima intercalatis vicibus antea labore suo meditandi circa notitias particulares elicibat, cruebatque iam ob vsum, & consuetudinem, versum est ei, in habitum, ac substantialis notitiæ amorosæ, generalis, non sicut antea distinctæ, aut particularis. Quam ob rem statim ac sese in oratione constituerit, (instar illius, qui aquam ad bibendum in promptu habet,) suauissimè bibit absque labore; nec indiget amplius præteritarum considerationum formarum, ac figurarum a quæductibus. Taliter vt statim ac in Dei sese præsentia collocauerit, seipsam quoque in actu Notitiæ, confusæ, amorosæ, pacificæ, & quietæ constituat, in qua haurit anima, sapientiam, amorem, & voluptatem. Et hæc est ratio, ob quam sentit anima tantum laborem, & displicentiam, quando pace hæc perfruens, ad meditandum, ac circa notitias particulares discurrendum, compellitur. Euenit quippe tunc illi, veluti si infanti lac sugenti, ac vberti plene

NOTA. Finis & scopus meditationis qui sit

NOTA. Quia ratione generatur habitus notitiæ amorosæ, seu acquisita contemplatiua

Quia ratione exercetur acquisitus habitus notitiæ amorosæ

Anima in hac notitia amorosâ, seu contenta platiua constituta, haurit sapientiam, amorem, voluptatem

pleno adherenti; eriperetur vber, cogen-
do illum industriâ suâ ac labore, lac ite-
rum conquirere, & elicere: vel certe veluti
si illi, qui cortice alicuius fructus detracto,
ipsam eius substantiam degustat; vis fiet,
vt degustatum fructum relinqueret, vt
iterum idem putamen: quod iam frige-
rat, auferret, tunc enim nec corticem am-
plius reperiret, nec fructus medullâ, quam
præ manibus habebat, frueretur, similis il-
li qui prædam quam manibus tenet, spe
futurâ, dimittit. Id ipsum multi, qui hunc
contemplationis statum intrare incipiunt,
facere consueverunt, qui arbitantes vni-
uersum hoc negotium in discurrendo, ac
particularia per imagines & formas (quæ
sunt cortex Spiritus) intelligendo, consi-
stere, dum has particularitates, in illâ sub-
stantiali, & amorosâ quiete, in quâ veller
iporum anima tunc permanere, nihil cla-
ri manifestique intelligendo, non reperi-
unt; existimant se à recta via aberrasse, tē-
pulisque inaniter conterere, ac redeunt mi-
seri iterum ad inquirendum imaginis, dif-
cursusque sui corticem, quem tamen mi-
nime reperiunt, eo quod iam sit sublatus:
atque ita nec ipsa substantia fruuntur; nec
meditationem inueniunt, seque ipsos af-
figunt, ac cruciant, retrocedere se, ac pe-
nire autumantes. Et reuera ita est, quam-
vis nō eo modo quo ipsi arbitrantur, per-
eant enim sensibus proprijs, primoque
fieriendi, & intelligendi modo: quod ni-
hil aliud est, quam Spiritum, qui illis sen-
sim communicatur, lucrari. Quem Spiritum
quo minus ipsi intelligunt, eō ampli-
us intimusque noctem Spiritus ingredi-
untur, de qua hoc libro agimus, per quam
etiam transire debent, vt supra omnem
scientiam Deo vniantur.

Circa secundum indicium, pauca su-
perant dicenda: manifeste siquidem pa-
ter, necessario non placere in hoc statu a-

nimæ, nec gratas esse alias differentes, &
mundanas imagines, cum etiam illas, quæ
magis illi sunt conformes, & consenta-
neæ, sicut sunt Diuinæ (vt diximus) ob af-
signatas iam causas repudiet, & non ad-
mittat. Solummodo memoria retinen-
dum est, vt superius adnotauimus, solere
in ista recollectione imaginationem ex se
ire, & redire, ac euagari; sed id fit inuitâ
voluntate, imo inde affligitur, eo quod e-
ius pacem, ac delicias interturbet.

Neque aliquid necessario hoc loco di-
cendum puto, de tertij indicij ad medita-
tionem relinquendam necessitate, ac con-
gruentia, quod indicium est, notitia, &
aduertentia ad Deum amorosa, & gene-
ralis: cum iam in primo indicio res hæc sit
quadamtenus explanata, & dilucidata,
& postmodum ex instituto de ea nobis
agendum sit, quando nimitum de notitia
ista generali, & confusa suo loco disputa-
bimus, quod erit post vniuersas intellectus
apprehensiones particulares.

Verum tamen adducemus nunc, vnam
solam rationem, qua manifeste demon-
stremus, quomodo in euentu quo cōtem-
platio prætermittenda sit meditationis
via, necessarium illi sit, hoc aduertentiæ,
amorosæ, ac generalis Dei notitiæ indi-
cium. Est autem hæc ratio, quia si anima
tunc temporis, ista notitiâ, vel in Deum
assistentiâ destitueretur, sequeretur nihil
illam tunc agere, aut habere: relicta enim
meditatione, mediante qua potentijs sen-
sitiuis operatur, anima discurrendo, & ca-
rendo etiam contemplatione, quæ est no-
titiâ generalis (de qua locuti sumus) in qua
anima habet actu potentias suas spiritua-
les occupatas, quæ sunt memoria, intelle-
ctus, & voluntas, vnitas iam in hæc notitiâ
frequentibus actibus, quasi acquisita, ac in
illis suscepta; necessario illi vniuersum cir-
ca Deum exercitium deesset, cum anima
nulla

B.

Iuannis
à CruceOpera
Mystica

NVI

124

nulla ratione possit operari, nec aliquid in se recipere, nec in eo ad quod operando devenit, perseverare, nisi per ista duo potentiarum genera, sensitivarum nempe, & spiritualium. Nam medijs sensitivis potentijs, ut diximus, potest illa discurrere, investigare, & notitias obiectorum producere: medijs autem spiritualibus potentijs, potest frui

Quodnam sit Potentiarum sensitivarum, & spiritualium exercitium. Et quomodo in eis discrimen?

Anima necessario unum istorum exercitiorum occupari debet, ne sit otiosa in oratione.

Notitia hac generalis, aliquando ita subtilis est, ut anima, qua illa percipitur, minime eam percipiat. Et huius rei causa,

in istis potentijs iam receptarum, obiecto, sine eo quod amplius ipsae laborando, investigando, vel discurrendo operentur. Et sic discrimen, quod inter animae exercitium per potentias sensitivas, & eiusdem exercitium per potentias intellectivas intercedit, idem est, quod inter operantem, & fruente opere iam perfecto: vel certe illud, quod est inter aliquid recipiendum; vel fruente rebus iam receptis, vel illud, quod est inter viam laboris & requiem, quae in via termino reperitur: denique, veluti illud quod inter cibos praeparantem, vel iam praeparatos edentem, & gustantem. Quod si anima in nullo istorum exercitiorum detineatur, hoc est, nec in meditatione, & discursu, potentiarum sensitivarum operatione utatur; nec in contemplatione, & notitia simplici, de qua iam dictum est, rebus iam receptis, & operatione acquisitis, fruatur; sed in utrisque otietur, & vacaret, non esset unde, vel quomodo posset dici occupata. Est ergo haec notitia necessaria, ad discursum, & meditationem relinquendam.

Illud tamen, alta mente hoc loco perpendendum est, notitiam hanc, de qua loquimur, Generalem, esse aliquando adeo subtilem ac delicatam; (praesertim quando ipsa in se est purior, simplicior, perfectior, spiritualior, & intimior) ut anima, quam occupat, minime illam animaduertat, neque percipiat. Hocque, ut dicebamus, contingere solet, quando ipsa in se est serenior, purior, & simplicior; tunc vero temporiseiusmodi est, quando illa puriore anima, & ab alijs

intelligentijs, & notitijs partem ularibus, quas intellectus sensusque, usurpare poterat, alienam, & liberam transuerberat & penetrat, & quoniam anima notitijs istis, circa quas intellectus sensusque consuetudinem & aptitudinem se exercendi habet, destituitur; non illas percipit, eo quod solita sua sensibilia deficiant.

Et haec est causa, propter quam quo magis notitia haec defaecatior, perfectior, simpliciorque est, minus illam intellectus percipit, & obscurior illi apparet. Sicut est contrarium cum notitia haec minus est pura, & simplex, clarior solidiorque intellectui videtur: eo quod aliquibus intelligibilibus formis vestita, vel permixta ac involuta sit, quas magis animaduertere potest intellectus.

Quae res, hac similitudine explicari, ac declarari potest. Si solis radium contempleremur, qui fenestram aliquam ingreditur; videbimus, quod quo magis aëre atomis, caeterisque minutis refertus est, eo radium ille solaris palpabilior, sensibilibior, atque serenior sensui visus apparet: & tamen nemini dubium est, tunc temporis radium impuriorem esse, minusque clarum, simplicem ac perfectum; siquidem tot atomis, ac minutis obvolvitur. Similiter etiam cernimus, quod quo solaris radium purior ac liberior est ab illis labeulis, & atomis; eo minus palpabilis, puriorque oculo materiali apparet; minusque illum percipit, & minus illi visibilis videtur. Quod si omnino totaliterque radium esset depuratus, & a minutissimis quoque atomis, & pulvisculis limpidus & liber, omnino videretur oculo imperceptibilis; non reperiretur quippe oculus species ad quas terminaretur, cum lux sensibilis ac pura, non adeo proprie visus abiectum sit; sed potius medium, quo visibilia cernit: unde si visibilia obiecta, quae radium, vel lux ferire, vel illustrare posset, deciderent, minime lux sola, ocu-

Res haec similitudine apte explicatur.

Nota

Liquet

Obiurgatio

oculo perciperetur. Hinc est, quod si solaris radius per vnam ingrederetur fenestram, per aliam verò exiret, nec aliquid corporeum offenderet; videtur quod nihil illius appareret; & nihilominus radius tunc temporis in se purior, & serenior esset, quam cum visibilibus rebus plenus, clarior apparebat, & magis percipiebatur. Idem fermè agitur in oculo animæ, qui eius est intellectus, respectu spiritalis lucis; quem oculum hæc noticia, & lux supernaturalis, de qua loquimur tam purè simpliciterque percipit, adeoque noticia est ab omnibus intelligibilibus formis (quæ sunt obiecta intellectui proportionata;) aliena, & denudata: ut ipse illam nec percipiat, nec animaduertat. Imò aliquando (hoc autem fit, quando ipsa in se purior est) lux ista, tenebram, & obscuritatem intellectui inducit: eo quod abalienet eum, remoueatque ab eo solitas suas formarum, & phantasiarum luges; & tunc optimè sentitur, & animaduertitur huiusmodi tenebra.

Interdum etiam hæc diuina lux tanta vi transueherat, percipitque animam, ut nec tenebram percipiat, nec reflectat se ad lucem, nec illi videatur, se aliquid, quod ipsa sciat, siue hinc, siue illinc apprehendere, ac propterea remanet anima veluti obliuione quadam alrà sepulta, neque vbinam fuerit, aut quid egerit agnoscit, neque aliquid illi répus elapsum esse videtur. Vnde euenire potest, & reuera ita est, ut plures horæ in hac obliuione consumantur, animæ verò quando ad se redit, vix momentum vnum fuisse videatur. Obliuionis porro huius causa est puritas & simplicitas (de qua locuti sumus) notitiæ huius. Quæ occupando, & penetrando animam, sicut ipsa pellucida, & pura est, sic efficit eam simplicem, mundam, & ab vniuersis sensuum, ac memoriæ appre-

hensionibus, & formis, quibus medijs ipsa prius operabatur, depuratam: hocque modo illà in obliuione relinquit, absque eo quod sese ad temporis differentias reflectat. Quamobrem hæc oratio licet sit (vt dixi) proluxa, breuissima apparet Animæ: quia peracta est in intelligentia pura, quæ est breuis illa oratio, de qua dicitur, quod cælos penetret. Breuis appellatur, quia non percipit nec anima duertit tempus. Penetrat verò cælos, quia anima, in quadam cælesti intelligentia vuita est. Sicque noticia hæc relinquit animam quando expergiscitur, eam effectibus illis, quos in ea produxit, absque eo, quod ipsa illos dum fierent perferret: qui effectus sunt, mentis eleuatio ad cælestem intelligentiam, ac abalienatio & abstractio, ab omnibus rebus, formis, ac figuris earum. Quod sibi euenisse David fatetur, cum in se à simili obliuione rediret, dicens. *Vigilauit, & factus sum sicut passer solitarius in tecto.* Solitarius ait: hoc est, ab omnibus rebus, abstractus, & abalienatus.

In tecto insuper: hoc est, mente in sublime elata, & hoc modo remanet anima, quasi omnium rerum ignara, solum enim Deum nouit, nec tamen scit, qua id ratione fiat. Sic etiam sponsa, inter effectus, quos in ea somnus hic, obliuioque, produxit, hunc quoque ignorantiam recenset, dum ait. *Nesciui.* Id est, nesciui vnde. Licet (vt dictum est) videatur animæ in hac notitia constitutæ, nihil se profusus facere, neque se re aliqua esse occupatam, eò, quod sensuum operatione non utatur: credat tamen sibi que persuadeat nequaquam se tempus inutiliter, & otiose consumere. Quamuis enim potentiarum Animæ harmonia, & concertus cesserit, ipsius tamen intelligentia, ad eum se modum habet, sicuti exposuimus.

Et idcirco sapiens sponsa, tacitæ suæ hæc

Quæ sit oratio breuis penetrans cælos

Effectus huius orationis.

Pf. 101. 38

Cant. 6. 11

B.

Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

124

Cap. 3. 2.

hac dere obiectioni respondit, dicens: Ego dormio, & cor meum vigilat: id est, quamuis dormiam ego secundum id quod naturaliter mihi competit, ab operatione desistendo: meum tamen cor vigilat supernaturaliter, ad notitiam supernaturalem eleuatum. Indicium itaque ad cognoscendum vtrum anima versetur in hac intelligentia secreta, est, si videat se vltra non appetere cogitare quidquam, siue altum, siue humile.

NOTA.

No est omnino necessarium ad hoc ut notitia seu contemplatio ista, vere salis sit, hanc obliuionem auertere. Hac obliuio quippe tunc accidit quando ipse Deus particulariter abstrahit Animam, & hoc raro fit.

NOTA.

Qualis nō notitia sit ad meditationem relinquentia? Fere semper notitia hac cum amore coniuncta est. Cur vocetur notitia Generalis, amorosa, hac contemplatio

Verum animaduertendum est, nullo modo existimari debere notitiam hanc, de qua hoc loco præcipue tractamus, ad hoc vt vera talis sit, debere necessario talem inducere obliuionem: hoc enim solum contingere solet, quando Deus ipse particulariter abstrahit animam; quod non frequenter fieri solet: non semper quippe notitia hæc rotam occupat animam. Vt autem huiusmodi sit, quæ ad meditationem, ac discursus relinquendos fatis sit, sufficit vt intellectus à quacunque particulari notitia abstractus sit, siue illa temporanea sit, siue spiritalis: & præterea, vt voluntas, ad neutras cogitandas propendeat, vt dictum est. Atque ex hoc indicio agnosci poterit, animam in hac obliuione de qua egimus versari, quando scilicet notitia hæc soli intellectui infunditur, & communicatur. Quando enim voluntati quoque simul conceditur (quod fere semper, siue parum illud sit, siue multum, euenit) bene percipit Anima, si considerare velit, se notitia hac occupari, & detineri, eo quod amoris palato, seu gustu, se in illa versari, animaduertit, non tamen in particulari discernit, quidnam amet. Et idcirco amorosa, ac generalis notitia appellatur: quia quemadmodum generalis est, in intellectu, obscure se illi communicando: sic etiam generalis est in voluntate confuse amore illi, ac voluptatem communican-

do; absque eo quod voluntas distincte cognoscat, quidnam amet.

Hæc nunc sufficiant, ad declarandum, qua ratione necessarium sit animæ, notitia hac occupari: vt possit meditationis, & discursus viam deserere: & vt tuta secutaque reddatur, quod licet illi se otiosam esse, nihilque agere videatur; se tamen bene, ac fructuose esse occupatam: si tamen dicta iam indicia, in se animaduertit: ex allata quoque similitudine intelligi potest, quomodo non ideo lucem hanc æstimare debet anima, puriorem, sublimiorem, & ferentorem, quia intellectui apprehensibilis magis, & palpabilis representatur, sicut solis radius oculo apparet clarior quando atomis scæter. Cum iuxta Aristotelis, Theologorumque doctrinam manifeste constet, quod quo lux Diuina sublimior, & eleuatio est; eo oblectior sit intellectui nostro.

Quo lux Diuina sublimior, eo intellectuui oblectior.

De Diuina hac notitia, tam secundum se considerata, quam secundum effectus, quos in contemplatiuis producit, multa essent dicenda; sed omnia hæc suo referuamus loco; quoniã nec ea, quæ hoc loco adduximus, adeo fuscè prolixè que proponere oportebat, nisi forte, ne doctrina hæc confusa magis remaneret, quam reuera remaneret; quia profecto, ego ipse fateor illam admodum confusam remanere, nam præter quod materia hæc sit, de qua raro hoc, quo eã nos hic proponimus modo, siue sermone, siue scripto, agitur: (eo quod illa in se sit præterordinaria, & obscura) accedit etiam rudis meus stylus, & exigua scientia: & sic diffidens posse me ista congruenter explicare: multoties agnosco me nimis prolixum esse & limites qui ad proponendam hoc loco doctrinam, de qua disceptato partem satis erant, transilire. Quam rem fateor me interdum ex industria, ac data opera facere; nam quod vno modo

Nota. Quædam...

modo & argumento intelligi nequit, fortasse melius, alio, atque alio percipietur. Præterea, idcirco aliquanto prolixus sum; quia existimo aliquam lucem adferri ijs, quæ postmodum sunt dicenda. Quam etiam ob causam ut hanc doctrinæ partem abioluam, videtur mihi omnino cuidam dubitationi respondendum, quæ circa notitiæ huius continuationem emergere posset, idque capite sequenti succinctè præstabo.

CAPVT XV.

In quo demonstrat, quomodo proficientibus, qui notitiam hanc Generalem contemplationis ingredi incipiunt, expedit interdum discursu, & operatione potentiarum naturalium vii.

Circa huc usque dicta, posset hæc dubitatio oriri, an Proficientes, illi videlicet, quos Deus in hac supernaturali contemplationis notitia (de qua locuti sumus) collocare incipit; eo ipso quod illa sui incipiunt, nunquam an plus meditationis discursus, naturæ huiusque formatum exercitium, resumere debeant? Dubitationi huic responderetur, nullo modo hanc doctrinam sic accipi debere, ut illi, qui incipiunt notitiâ istâ amorosâ, & simplici perfrui, nunquam amplius uti debeant meditatione, nec ad eam habendam conati. Nam in istis profectus sui principijs, nec ad eod perfectus est in illis notitiæ huius habitus, ut statim ac ipsi voluerint possint actum eius exercere, seu in illo sese constituere; nec ita longe à meditatione recesserunt, ut meditari ac discurre sicut solebant interdum non valeant, aliquas res novas, meditatione inueniendo. Quinimo in istis principijs, quando ex allatis indicijs iam cognouerimus animâ, minimè quiete illa seu notitia occupatam esse, omninò discursu uti oportebit eam,

donec acquirat habitum (de quo iam locuti sumus) aliquo modo perfectum: tunc autem erit habitus iste acquisitus, quando quotiescunque meditari voluerint, confestim se sentiant in ista pacis notitia constitutos, abique eo quod meditari possint, neque voluntatem ad meditandum fluctere. Antequam enim eò perueniatur (nimirum ad notitiâ istam amorosam habitualement) in isto statu, qui est proficientium, aliquando reperitur vnum, aliquando verò aliud. Ita ut pluries sese inueniat anima in ista amorosâ vel pacifica assistentia, nihil (ut declaratum est) potentij operando: pluries verò moderato, pacatoque meditationis, & discursus conatu, ad se in ea collocandam, indigebit. Quæ pacifica notitia obtenta, nò discurret, nec laborat iam potentij anima, tunc enim verius dici poterit, intelligentiam, & suavitatem in ea quasi passivè se habente, fieri, seu produci; quàm quod ipsamet aliquid operetur; sed solummodo istud illi incumbit, ut attentam cum amore habeat ad Deum animam, nihil percipere, ac videre cupiendo, sed permitiendo se duntaxat à Deo duci: quia in re passivè sese illi communicat ipse Deus; quemadmodum illi qui apertos habet oculos, lux communicatur. Illud solû necessarium est ad lucem hanc Diuinam simplicius copiosiusque suscipiendam, ut non conetur, neque curet alias magis palpabiles aliarum notitiarum, vel formatum, vel figurarum discursivas luces, interponere: nam nihil istorum, serenæ illi, & limpidæ luci, simile est. Vnde si illo tempore intelligere, atque considerare res particulares vellet, licet illæ maximè spirituales essent simplicem illam, ac delicatam spiritus lucem, nubeculas istas interponendo, præpediret: Quemadmodum si cui res aliqua ante oculos opponeretur, in quam visus offenderet,

Vnde cognosci possit ab aliquo, habitum perfectum notitiæ amorosæ, seu contemplationis acquisitum fuisse.

NOTA.

In proficientium statu, aliquando anima in hac se notitiâ amorosâ constitutam reperiet, aliquando verò meditatione ad ponendum se in ea indigebit.

Ad copiosius lucem hanc seu notitiâ suscipiendam, quid facere debeat anima?

B.

Iuannis
à CruceOpera
Mystica

NVI

124